

Proloog

6 maart 1987

Het rook naar zilte zee, naar benzine en motorolie op het onderste oprijdek van de veerboot. De avond viel snel. Luidsprekers riepen onverstaanbare berichten om. Motoren stampten zo hard dat het schip meetrilde. De veerboot had de haven van Zeebrugge met hoge snelheid verlaten. Alsof de duivel hem achtervolgde.

Een vrouw keek om zich heen. Uit het niets maakte een onbestemd gevoel zich van haar meester. Haar geweten begon te spreken. Ze liep weg bij haar wagen, het schaars verlichte ruim in. Ze wilde haar geweten bij haar auto achterlaten, maar het liep met haar mee. Je zit helemaal fout, zei het, met dat belerende toontje dat het geweten heeft.

Ze dwaalde tussen de auto's. De ijzeren vloer was nat. Ze keek naar de plek waar gesloten boegdeuren het zeewater buiten moesten sluiten. Ze zag een gapend gat, in de verte de lichten van Zeebrugge. De man die de boegdeuren moest sluiten was niet te zien.

Het zeewater stroomde zo snel naar binnen dat het oprijdek binnen de kortste keren volledig onder water zou staan. Haar hart klopte in haar keel. Dit ging fout. Ze liep naar een man die bezig was zijn auto te starten. Ze wees naar het water. Hij wuifde haar bezwaren weg. Ze liet zich geruststellen, terwijl schuimend water tegen haar kuiten sloeg. Ze wilde naar het bovendek, daar zou het droog zijn. Ze waadde naar de trap die naar de bovendekken leidde. Het water stootte tegen haar knieën. Ze verloor haar evenwicht en schreeuwde toen ze viel. Ze ging kopje onder en hoorde een ruisende stilte.

In een fractie van een seconde keerde het schip zich op zijn zij. Auto's vlogen als speelgoed over het oprijdek. Hoge golven rolden nietsontziend door het ruim. Het water sloeg haar alle kanten op.

In paniek sloeg ze terug, trapte ze met haar benen tegen het water dat toegaf en haar losliet. Ze greep een leuning. Tot haar ontzetting zag ze dat de trap die haar naar boven had moeten leiden horizontaal lag.

Was dit haar straf? Moest ze verdrinken in dit boze water omdat ze graag rijk wilde zijn? Haar hand verloor zijn greep op de leuning. Water drong zich naar binnen en ontnam haar haar adem. Haar hart bonkte in haar borstkas. Lucht moest ze hebben. Lucht! Ze wilde zwemmen, maar ze had geen controle over haar ijskoude lichaam.

Ze botste tegen iemand aan. Een slachtoffer van de dood. Het loden gewicht van een levenloos lichaam trok haar mee onder water. Een dolende hand wrong zich tegen haar gezicht. Ze duwde die hand weg met een even machteloos gebaar. Vroeg of laat word je gestraft, zei haar geweten, terwijl het ontzielde lichaam haar mee trok. Ze vocht, kwaad op dat geweten dat zelfs nu zijn kop niet hield. Ze opende haar mond om lucht te krijgen, maar er was geen lucht meer. Alleen water.

2005

Isabel

1.

Het Spui in Amsterdam is een bekende plek. Het is een schilderachtig plein omzoomd door oude panden en terrassen. Mensen komen voor de universiteit, voor de boekwinkels, voor een bezoek aan een van de kerken, of om het Maagdenhuis te zien waar in 1969 de Hollandse studentenrevolutie begon.

Ik zit graag op een van de terrassen, kijkend en luisterend naar toeristen, naar studenten, naar terrasbezoekers. Ik hoor de trams op de Spuistraat af en aan rijden. De bestuurders slaan driftig alarm met hun bel in de hoop dat onoplettende voetgangers en fietsers op tijd opzij springen.

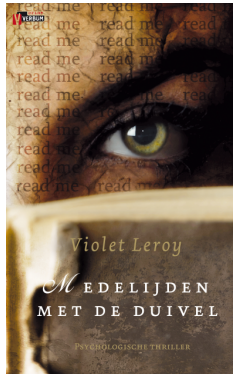
Op het Spui staat het standbeeld van Lieverdje. Lieverdje is het symbool voor het Amsterdamse straatschoffie uit de vijftiger jaren. Een schoffie met een grote mond en een gouden hart. Lieverdje was tien jaar oud toen hij een hondje zag verdrinken in de gracht. Zonder erbij na te denken dook hij in het water en redde hij het beestje van de verdrinkingsdood. Hij werd een held omdat hij sprong, terwijl andere omstanders toekeken. Ik zie Het Lieverdje iedere dag en weet dat de wereld bevolkt is met mensen die toekijken als er een hondje in de gracht ligt. Ik behoor tot die groep, waarbij ik aanteken dat ik niet kijk, maar doorloop. Ik heb genoeg aan de problemen in mijn eigen leven.

Aan het Spui ligt ook de ingang naar het Begijnhof. Daar woon ik. Aan het Begijnhof staan zo'n vijftig huizen, allemaal eeuwen oud. Te midden van die huizen liggen groene grasvelden waarop begijnen hun was lieten drogen. Bleekveldjes. Het is een woord dat nauwelijks meer gebruikt wordt. Het Begijnhof werd bewoond door ongetrouwde dames die hun leven wijdden aan goede werken voor anderen. Voor een begijn haar intrek nam legde ze een gelofte van

kuisheid af. Zulke voorwaarden mogen in hedendaagse huurcontracten niet meer worden opgenomen, maar ik kan eraan voldoen.

Het huis waar ik met mijn dochter Melissa woon is gebouwd in de 17e eeuw. Mijn huis ligt vlak bij de Engelse Kerk. Als de vader van mijn dochter in Nederland is gaan we samen naar die kerk. Niet dat ik gelovig ben. Het horen van een preek is goed voor Melissa's algemene ontwikkeling en de ontmoeting met andere kerkgangers, overwegend expats, goed voor haar internationale netwerk. Dat laatste volgens haar vader. Melissa is zestien en zij en ik wonen met zijn tweeën sinds haar vader in Londen is gaan wonen.

Het Begijnhof lijkt een besloten wereld. Mijn paradijs, noem ik deze plek. Het is een plek waar ik controle heb over mijn leven. Ik verbeeld me dat de onaangenaamheden van de grote stad aan deze plek voorbij gaan. Niets is minder waar. De boodschapper van het slechte nieuws is onderweg. Het leven dat ik leid is verleden tijd.

© 2011 Violet Leroy

Omslag: Cunera Joosten

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: Zhenikeyev

Druk: Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 9789461090195

NUR 332

Meer informatie over Verbum Crime op www.verbumcrime.nl